

V Tončku vzkipi kri. — Da mu brat očita, če uboga mater! Ne, tega ne more mirno pretrpeti!

»Jaz nisem priliznjenec! Nisem maček priliznjeni!«!

Takih odločnih besedi Nande ni pričakoval od brata. Tončkove nove hlače mu pridejo zopet na um. Jeza, srd in zavist, ki jo je kuhal že toliko časa v pokvarjenem srcu, prikipi v tem hipu na dan kakor divji hudournik, ko pridrvi nevihta v gore.

»Kaáj? ... Ti hinavec! ... In lažnivec!«

Kar kipelo je v Nandetju. Roke je stisnil v krepko pest ter udaril z vso močjo brata po licu. Tonček je odskočil na bližnjo njivo in pobral debelo kepo ter jo vrgel bratu v obraz.

Nandetja je zbolelo. To ga je razsrdilo do skrajnosti.

»Čakaj, ti hinavec! ... Ti priliznjenec!« je zavpil in pobral s poti debel kamen, oglat in oster. Z vso močjo, kar je je mogel zbrati, je brusnil kamen v brata in ga zadel na sence.

»Ojoj!« je jeknil Tonček. Zvrtelo se mu je v glavi in padel je na tla. Oster kamen je prebil črepinjo. Umrl je na njivi ob kameniti poti. Nande je pa zbežal, videč mrtvega brata, nazaj v gozd ... Kakor drugi Kajn ...

Ljudje so videli, kako je drl Nande v gozd in zdelo se jim je čudno. Kmalu nato so našli mrtvega Tončka na njivi in kmalu so spoznali, kaj in kako. Mrtvo truplo so nesli v Zaplotarjevo hišo. Obča nevolja je šla po vasi.

Zaplotarjeva mati se je zgrudila na truplo svojega sina in ihtela, obupno ihtela ...

Nandetja so odvedli orožniki. Bil je obsojen na dosmrtno ječo ... Pravijo, da bo vsled obupa umrl ...

Stara, nesrečna Zaplotarjeva mati pa odtlej prejoka skoro slednji dan ... Tudi njej bo kmalu zazvonilo — — —.

S. S. :

Majniški pozdrav.

Od Šmarne goré,
od Šmarne goré
pa veterc pihljá
pozdrava mi dva.

Dva holma visoka,
dva holma lepá,
pozdravljena tudi
bodita vidvá.

A vetrec ne vé,
a vetrec ne vé,
kdo meni pozdrave
pošilja z goré.

Pozdravljena gori,
Kraljica nebes,
ti upanje solnčno
teh solznih očes!

